

Ендоекологія — ключ до здоров'я

Ендоекологія вивчає екологію внутрішнього середовища організму та розробляє методи і засоби його очищення. Погіршення стану навколишнього середовища в результаті техногенних катастроф, природних катаклізмів, зміни кліматичних умов призводить до виникнення нових захворювань [1]. Токсичне навантаження на людський організм досягло великого рівня, і організм втратив здатність самоочищення та виводу токсичних речовин. Найбільшого забруднення зазнає міжклітинне середовище, у складі якого переважає вода. Кровоносна система забезпечує живлення клітин, а виведення токсичних речовин забезпечує лімфатична система, від стану якої залежить здоров'я окремих клітин, тканин, органів та їх систем. Забруднення внутрішнього середовища — це першопричина любого захворювання та виникнення за таких умов нових патогенних мікроорганізмів, що адаптувалися до внутрішнього токсичного середовища та активували нові взаємовідносини між мікро- і макроорганізмом. Це може бути паразитизм, конкуренція та інші. На антагоністичні відносини людини та мікроорганізмів у свій час звернули увагу такі вчені, як Л. Пастер та І. Мечніков та інші. На думку І. П. Неумивакіна, здоров'я залежить від якості води, окисно-відновлюваного потенціалу внутрішнього середовища організму та стану шлунково-кишкової системи. В останні роки велика увага приділяється ролі імунітетного органу, шлунково-кишкового тракту в розвитку патологічних станів організму. У зв'язку з цим відновлення фізіологічного стану травної системи для покращення резистентності та підвищення адаптивної спроможності організму є дуже актуальною і своєчасною проблемою [2, 3]. Відомо, що кишковий мікробіоценоз людського організму являє собою складну екосистему, де сумарна кількість мікробного геному кишечника більше ніж у кількості разів перевищує кількість генів в геномі людини.

Таким чином, для відновлення ендоекології організму людини необхідно обґрунтувати принципи профілактики та лікування хвороб у результаті відновлення кількісного та якісного складу мікробіоценоза кишечника. Це можливо зробити за рахунок використання живих найвідоміших пробіотичних бактерій. Сюди, окрім відомих молочнокислих бактерій, відносяться біфідобактерії, стрептококи, ентерококи, сахароміцети, кишкові палички та інші.

1. Кордїї Чу, Род Сїмпсон Екологічне громадське здоров'я: від теорії до практики. — Кам'янець-Подільський, 2002. — 290 с.
2. Черешнев В. А., Морова А. А. Если друга считать врагом: предостережения клинической эндоекологии // Экология и жизнь. — 2006. — № 10. — С.64–69.
3. Мищенко В. П., Жукова М. Ю., Соколенко В. Н. Физиология системы пищева-

варения (учебное пособие для студентов-медиков и врачей). — Полтава, 1997. — 69 с.